

Jiráček, Jiří

**K otázce vývoje pravopisu substantiv na -изм v ruštině a
-ismus/-izmus v češtině**

Opera Slavica. 1995, vol. 5, iss. 2, pp. 44-47

ISSN 1211-7676 (print); ISSN 2336-4459 (online)

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/116591>

Access Date: 29. 11. 2024

Version: 20220831

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

K OTÁZCE VÝVOJE PRAVOPISU SUBSTANTIV NA *-ІЗМ* V RUŠTINĚ A *-ISMUS/-IZMUS* V ČEŠTINĚ

Jiří Jiráček

V souvislosti s poměrně nedávnou polemikou o změnách v Pravidlech českého pravopisu, a to zejména v oblasti psaní přejatých mezinárodních slov - připomeňme např. vzrušenou diskusi o psaní substantiv *univerzita, filozofie, disertace, renesance, resort, režisér, kurz, pulz* a mnoha dalších - chtěl bych ve stručnosti pojednat o vývoji grafické podoby podstatných jmen s řecko-latinickou příponou *-ismus/-izmus* v češtině a *-uzm* v ruštině. Koneckonců i pravopis těchto pojmenování se stal terčem zmíněné polemiky, takže tomuto tématu věnoval příspěvek do jazykového zákampl Lidových novin M. Jelínek.¹

1. Etymologie suffixu *-uzm*

Tato přípona pochází z řec. suffixu *-ismós*, kterým se v řečtině tvořily od slovesných základů na *-ídein* názvy děje, např. *baptídzein* - ponořit, křtít, *baptismós* - ponoření, křest. (Příbuzný suffix byl *-isma*, označující ukončený děj; z něho se v některých případech vyvinulo moderní *-ism(us)*, srov. rus. *софизм* z řec. *sofisma* nebo lat. *sophisma, -atis* n. - sofizma, sofismus). Příponou *-ídein* se tvořila slovesa nejen od běžných substantiv a adjektiv, ale rovněž od jmen národů s významem "jednat jako", "napodobovat zvyky, mravy, jazyk", "náležet k politické straně". Proto substantiva na *-ismós* označovala "jednání jako", "přichylnost k něčemu", "vyjadřování se jako", např. *'antikídzein* - "být nakloněn Athénanům" nebo "užívat atického nářečí"; odtud *'antikismós* přichylnost k Athénanům; atické nářečí. Podobně *christiánídzein* - jednat podle křest'anských zásad; odtud pozdnělat. *christiánizáre, christiánismus*. Podle tohoto modelu se příp. *-ismós, -ismus* stala běžným zakončením názvů náboženských, církevních nebo filozofických systémů.

Suffix *-ism(us)* se stal běžným derivačním morfémem teprve ve středověké latině a substantiva jím utvořená označovala nějakou nauku, směr nebo jazykovou vlastnost. Tento sémantický okruh příp. *-ism(us)* se v dalších stoletích ještě upevnil, a to zejména v církevní latině.

¹ Jelínek, M.: Izmus, Nedělní lidové noviny, 19. 2. 1994, s. VIII.

2. Vývoj v ruštině

V ruštině se přípona *-изм* původně vyskytovala, dokonce ještě v 1. polovině 19. století, rovněž s neznělou sykavkou, tj. v podobě *-исм*, graficky ovšem podle tehdejší pravopisné normy *-исмъ*. Šlo patrně o vliv francouzské výslovnosti suf. *-isme*. Začátkem 2. pol. 19. stol. se stala hlásková dubleta *-изм* již jen příznakem afektované mluvy. Výmluvně svědectví o tomto vývoji podává Dalův slovník, který v 1. vydání (1863-1866)² zaregistroval ze substantiv s neznělou dubletou ještě *вандалисм*, *грецисм*, *деспотисм*, *исламисм*, *комисм* a ve 2. vydání (1880-1882) uvádí již pouze *грецисм* a *деспотисм*. I. A. Baudouin de Courtenay opakuje ve 3. vydání tohoto slovníku (1903-1909)³ grafické podoby těchto dvou substantiv s neznělou sykavkou, avšak v hranatých závorkách, do nichž jinak umísťuje všechny redakční dodatky 3. vydání, přidává tvary na *-измъ*. Ve všech dalších dokončených slovnících ruského jazyka, počínaje slovníkem Ušakova (1935-1940),⁴ se již žádné pojmenování na *-исм* neobjevuje.

3. Vývoj v češtině

Až do r. 1993 předpisovaly příslušné ortografické a reprezentativní slovníky českého jazyka⁵ psaní *-ismus*, tj. s neznělou první sykavkou ve shodě s řeckou a latinskou předlohou, jakož i ve shodě s grafickou podobou této přípony v západoevropských jazycích, srov. např. něm. *-ismus*, franc. *-isme* a angl. *-ism*, i když se v některých z těchto jazyků zmíněná sykavka vyslovovala a stále vyslovuje zněle, srov. angl. *idealism* [ai'diəlɪzəm] aj. Češi, pokud neovládali dostatečně pravopis a neměli ani elementární znalosti klasických jazyků, psali tuto sykavku nacházející se ve znělem okolí podle výslovnosti, tj. vyslované *-z-* zapisovali jako *-z-*.

Dostáváme se tak k obecné a dost zásadní otázce, jak dalece a rychle sblížovat pravopisnou normu s převažující výslovností. Francouzi a zejm.

² *Даль, В. И.: Толковый словарь живого великорусского языка, т. 1-4, изд. 1, СПб.-М. 1863-1866.*

³ *Слов. Толковый словарь живого великорусского языка Владимира Даля, третье, исправленное и значительно дополненное, издание под ред. И. А. Бодуэна-де-Куртена, С.-Петербург - Москва 1903-1909.*

⁴ *Толковый словарь русского языка, под ред. Д. Н. Ушакова, т. 1-4, Москва 1935-1940.*

⁵ *Viz např. Pravidla českého pravopisu, Praha 1957; Slovník spisovného jazyka českého I-IV, Praha 1960-1971, jakož i Slovník spisovné češtiny pro školu a veřejnost, Praha 1978.*

ve "vyšším stylu" lze u slov jinak pravopisně počestěných ponechat podobu původní." (Pravidla, 28).

4. Závěr

Ze všeho, co jsme uvedli o vývoji kodifikované grafické podoby zkoumané přípony v ruštině a češtině, vyplývá, že tento morfém zaznamenal v pravopise výrazný posun jen v češtině, a to až v době zcela nedávné. V ruštině prodělávala grafická podoba tohoto sufixu jisté menší a hlavně dočasné kolísání naposledy před více než sto lety.